

ministeren havde lavet, og som også indgår i aftalerne på det udenrigspolitiske område.

Det er meget let for en ressortminister i Danmark at give tilslutning til et Greenpeaceforbud mod fiskeri på dybhavet. Der repræsenterer den danske fødevarerminister ikke en eneste fisker, som er ramt af dette forbud. Til gengæld bliver hans kollegaer på Færøerne hårdt ramt, da store dele af den færøske eksport kommer fra fiskeri i dybhavet, som vi i internationalt samarbejde har opnået rettighed til gennem fiskeri i området i flere årtier.

Dette fiskeri er blevet reguleret af internationale bilaterale aftaler mellem de involverede lande, f.eks. i NEAFC og NAFO. Derfor synes jeg ikke, at det skal være en dansk fagminister, der svarer på vegne af den danske regering i et internationalt spørgsmål, men i stedet udenrigsministeren, og det vil selvfølgelig være med udgangspunkt i de aftaler, som udenrigsministeren og lagmanden har lavet, med ægte medinddragelse og medindflydelse.

Kl. 20.00

Derfor håber jeg, at det, som er sket, er en fejl, og at udenrigsministeren sørger for at få sagen på rette spor igen, således at det virkelig kan siges, at de aftaler, der er indgået mellem Færøerne og Danmark, respekteres.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak. Der er ikke nogen, der har bedt om ordet, og derfor bliver det nu hr. Kuupik Kleist som ordfører.

Kuupik Kleist (IA):

Under Folketingets åbningsdebat sidste år den 6. oktober indledte jeg min tale med at omtale en rapport fra Risø, som handlede om den radioaktive forurening ved Thule, en rapport, som var udsendt den samme morgen, altså den 6. oktober 2005.

Måske ved et sammenfald af tilfældigheder eller som følge af god timing har selv samme Risø i går udgivet sin endelige rapport om undersøgelserne ved lokalområdet Narssarssuk i Thule, som bekræfter de formodninger, som blev fremsat i den foreløbige rapport fra sidste år.

Knap 40 år efter ulykken i Thule konstateres der stadig forhøjet radioaktiv stråling fra plutoniumforureningen, og det er nu slået helt fast, at niveauet af radioaktiv stråling i området kan være skadeligt for mennesker. Det kan man konkludere af de færdige og længe ventede under-

søgelser foretaget og offentliggjort af Risø. Risø forskere peger på, at der er dobbelt så meget plutonium som først antaget i midtvejsrapporten, som blev udsendt af Miljøministeriet sidste år.

Selv om oplysningerne ikke kommer bag på mig, synes jeg, at de er meget foruroligende. Vi har ventet i de knap 40 år, der er gået siden ulykken, og vi har ventet på, at den danske regering får taget sig sammen til at få ryddet helt op efter katastrofen og få foretaget de nødvendige miljømæssige og helbredsmæssige foranstaltninger imod plutoniumforureningen. Det er 40 år for meget.

Jeg er sikker på, at hvis et bombefly med fire kernevåben var styrtet ned et eller andet sted i Danmark, ville man ikke være så lang tid om at få ryddet op og år efter år risikere, at danskerne blev udsat for radioaktiv stråling og blev syge af det.

Rapporten anbefaler flere undersøgelser af landområdet ved Narssarssuk, og det synes jeg at man skylder at få gennemført.

Under den kolde krig eksisterede der jo reelt set et rigsfællesskab uden hverken fællesskab eller solidaritet. Grønland betalte prisen for Danmarks atompolitik dengang, og det gør Grønland den dag i dag.

I den nordatlantiske gruppe ønsker vi et ligeværdigt partnerskab mellem Danmark, Grønland og Færøerne, som man indgår med hinanden på frivillig basis og på lige vilkår. Det må jo være målet for det nuværende og det fremtidige forhold mellem vores tre lande, og det er jeg sikker på at vi alle er enige om, og det kommer til udtryk, hver gang rigsfællesskabet bringes op til debat.

Kernen i rigsfællesskabet kan for de fleste danske politikeres vedkommende opsummeres som det stærke blodsband og det skæbnefællesskab, vi deles om. Men hvad jeg længe har fundet over, er, hvad vi egentlig er fælles om i det her fællesskab. Hvad vi i praksis har for tiden, er vel et rigsfællesskab uden særlig meget fællesskab.

Kl. 20.05

Her på Christiansborg ynder de fleste at bruge den fælles historie som det vigtigste argument for, at rigsfællesskabet skal bevares, men den fælles historie gælder åbenbart ikke den kolde krig. Under debatten om den kolde krig for nylig her i Tinget valgte samtlige partier at overse og ignorere den betydning, Grønlands og Færøernes territorier, baser og radarstationer